Lietas Nr. 131035515
Lietas arhīva Nr. 104AA-0719-16/23

SPRIEDUMS

Rīgā 2016.gada 28.septembrī

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Stūris, tiesnese D.Kalniņa un tiesnese I.L.Zemīte

rakstveida procesā izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, kurā ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedumu grozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2015.gada 16.oktobra lēmums Nr.2090, nosakot, ka /pers. A/ par Latvijas APK 149.^{5}panta otrajā daļā paredzētu pārkāpumu uzlikt naudas sodu 40 *euro* apmērā. Pārējā daļā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2015.gada 16.oktobra lēmums Nr.2090 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a

2015.gada 4.septembrī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PF326233 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) un pieņemts lēmums par /pers. A/ (turpmāk – Sūdzības iesniedzēja) saukšanu pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas APK 149.^{5}panta otrajai daļai, uzliekot naudas sodu 55 *euro* apmērā.

Sūdzības iesniedzēja Sākotnējo lēmumu pārsūdzēja un ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. (turpmāk – Iestāde) 2015.gada 16.oktobra lēmumu Nr.2090 (turpmāk – Lēmums) tas atstāts negrozīts.

Nepiekrītot Lēmumam, Sūdzības iesniedzēja to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedumu Lēmums grozīts, nosakot, ka Sūdzības iesniedzējai par Latvijas APK 149.^{5}panta otrajā daļā paredzētu pārkāpumu uzlikt naudas sodu 40 *euro* apmērā. Pārējā daļā Lēmums atstāts negrozīts, bet Sūdzības iesniedzējas sūdzība noraidīta.

Tiesas spriedumā atrodams, ka lietā sastādīts Sākotnējais lēmums, kurā norādīts, ka 2015.gada 4.septembrī plkst.19:23 Sūdzības iesniedzēja vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, (turpmāk – Transportlīdzeklis) Rīgā, pa Brīvības gatvi no Stāmerienas ielas puses Lielvārdes ielas virzienā un krustojumā ar Lielvārdes ielu veica kreisā pagrieziena manevru brīdī, kad luksoforā nebija ieslēgts atļaujošais (zaļās bultas) signāls un kustība nebija atļauta, lai izdarītu kreisā pagrieziena manevru uz Lielvārdes ielas pusi. Līdz ar to konstatēts, ka Sūdzības iesniedzēja neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk – CSN) 56.6.apakšpunkta prasības un saukta pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas APK 149.^{5}panta otrajai daļai, uzliekot naudas sodu 55 *euro* apmērā.

Tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, secinājusi, ka tie kopumā un savstarpējā sakarībā pierāda minētā pārkāpuma esamību, un tiesa atbilstoši Latvijas APK 289.^{13}panta trešajai daļai pievienojusies Lēmumā norādītajai argumentācijai par pārkāpumu konstatējošiem apstākļiem.

Spriedumā norādīts, ka ar lietas materiāliem ir pierādīts un to neapstrīd Sūdzības iesniedzēja, ka Sākotnējā lēmumā norādītajā laikā un vietā viņa vadīja Transportlīdzekli. Sūdzības iesniedzēja apstrīd to, ka Iestāde nepamatoti ir konstatējusi, ka viņa pārkāpa CSN 56.6.apakšpunktu, jo viņa rīkojusies atbilstoši minēto noteikumu 143.punktam un 56.1.apakšpunktam, proti, viņa bija iebraukusi krustojumā, kad luksofora papildsekcijā mirgoja zaļās bultas signāls. Zaļš mirgojošs signāls ir informējošais, nevis aizliedzošais, un šis signāls atļauj kustību, tādēļ viņa iebraukusi krustojumā, kad to atļāva luksofora signāls, un veica Sākotnējā lēmumā norādīto manevru saskaņā ar CSN 143.punktu.

Tiesa, norādot uz CSN 4., 10.punktu, 56.6.apakšpunktu, konstatējusi, ka no notikuma videoieraksta redzams, ka Sūdzības iesniedzēja, lai izdarītu kreisā pagrieziena manevru, veic kreisā pagrieziena manevru brīdī, kad luksoforā nebija ieslēgts atļaujošais (zaļās bultas) signāls un kustība nebija atļauta. Videoierakstā redzams, ka videoieraksts veikts no policijas dienesta transportlīdzekļa un notikuma vieta policijas darbiniekam ir pilnībā pārredzama. Kaut arī no videoieraksta skatleņķa nav redzami luksofora papildsekcijas signāli, kas jāievēro un attiecas uz Sūdzības iesniedzējas vadīto Transportlīdzekli, tomēr ir labi redzams brauktuves kreisajā pusē pa diagonāli no dienesta transportlīdzekļa izvietotais luksofors un tā signāli. Policijas darbinieks ziņojumā norādījis, ka luksofora papildsekcijas signāli, kas attiecas uz Sūdzības iesniedzējas vadīto Transportlīdzekli, viņam vizuāli bija redzami.

Izvērtējot notikuma videoierakstā redzamo, policijas darbinieka ziņojumā norādīto un Rīgas domes Satiksmes departamenta sniegto informāciju par luksoforu darbību lietā apskatāmajā vietā, tiesa secinājusi, ka brīdī, kad luksofora objektā, kas no policijas dienesta transportlīdzekļa ir pārredzams pa diagonāli, iedegas un deg dzeltenais signāls, tad Sūdzības iesniedzējai saistošā luksofora objekta papildsekcija, kas apzīmēts kā V3, jau ir izslēgta.

Spriedumā norādīts, ka videoieraksts fiksēts ar tehnisko iekārtu un līdz ar to notikuma fiksācija un pārredzamība notiek no šīs iekārtas noteikta skatleņķa, kas var pilnībā neaptvert situāciju kopumā, atšķirībā no policijas darbinieka redzamības, kurš atrodas dienesta transportlīdzeklī un var pārredzēt ceļu satiksmi kopumā. Policijas darbinieks ziņojumā norādījis, ka luksofora papildsekcijas signāli, kas attiecas uz Sūdzības iesniedzējas vadīto Transportlīdzekli, viņam vizuāli bija redzami.

Tādējādi tiesa atzinusi, ka apstāklis, ka videoierakstā pilnībā nav redzami luksofora papildsekcijas signāli, kas jāievēro un attiecas uz Sūdzības iesniedzējas vadīto Transportlīdzekli, nerada šaubas par lietā konstatēto pārkāpumu, jo to apliecina gan videoierakstā redzamie apstākļi kopumā, gan pārējie lietā iegūtie pierādījumi (dienesta ziņojums, administratīvā pārkāpuma protokols, luksoforu darbības shēma un diagramma).

Tāpat tiesa spriedumā norādījusi, ka no lietas materiāliem izriet, ka policijas darbinieks atradās notikuma vietā un pārkāpumu fiksēja vizuāli, atrodoties nelielā attālumā no Sūdzības iesniedzējas vadītā transportlīdzekļa.

Tāpat tiesa spriedumā norādījusi, ka atbilstoši Latvijas APK 248.pantam policijas darbinieks pārkāpuma apstākļus jau sākotnēji norādījis Sākotnējā lēmumā un vēlāk tos apstiprinājis arī dienesta ziņojumā.

Atsaucoties uz Latvijas APK 243.panta ceturto daļu, tiesa atzinusi, ka lietā nav iegūtas pamatotas un objektīvas ziņas, kas liktu apšaubīt policijas darbinieka fiksētos apstākļus, tostarp Sākotnējā lēmumā fiksētos apstākļus.

Tapat tiesa atzinusi, ka, ņemot vērā, ka Sākotnējais lēmums tika sastādīts pārkāpuma konstatēšanas vietā, tad Sūdzības iesniedzējas norādītie apstākļi, ka dienesta ziņojums tika sniegts vēlāk pēc Sākotnējā lēmuma sastādīšanas, nemazina šo pierādījumu nozīmi, jo jau sākotnēji notikuma vietā policijas darbinieks bija fiksējis un norādījis pārkāpuma apstākļus, ko izvērstāk atspoguļoja dienesta ziņojumā. Minētie procesuālie dokumenti pamato lietā konstatēto pārkāpumu un tie nav pretrunā ar pārējiem pierādījumiem, tostarp videoierakstā fiksētajiem apstākļiem. Līdz ar to šos pierādījumus tiesa ir atzinusi par pieļaujamiem un ticamiem, kas pierāda pārkāpuma esamību.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējas norādītās šaubas par to, ka videoierakstā redzamais policijas darbinieks nevarēja būt policijas darbinieks, kurš vadīja dienesta transportlīdzekli, kā tas norādīts Lēmumā, jo viņš piegāja pie apturētā transportlīdzekļa no citas puses, un, iespējams, procesuālo darbību vai tās daļu veica kāds cits policijas darbinieks, tiesa atzinusi, ka minētais neizslēdz lietā konstatētos pierādījumus, to ticamību un pieļaujamību. Tiesa konstatējusi, ka no lietas materiāliem redzams, ka Sākotnējo lēmumu sastādījis policijas darbinieks T.Jansons un šis policijas darbinieks arī ir sniedzis dienesta ziņojumu par notikuma apstākļiem. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka tai nav pamata apšaubīt policijas darbinieka fiksētās ziņas, un lietā nav arī iegūtas pamatotas ziņas, kas liktu apšaubīt šo apstākļu ticamību un pieļaujamību lietā.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējas norādīto, ka viņa iebrauca krustojumā pie luksofora mirgojošā zaļā signāla un tālāk rīkojās atbilstoši CSN 143.punktam, tādējādi uzskatot, ka nav pārkāpusi minēto noteikumu 56.6.apakšpunktu, tiesa atzinusi, ka Sūdzības iesniedzēja, lai izdarītu kreisā pagrieziena manevru, veica kreisā pagrieziena manevru un iebrauca krustojumā tad, kad luksoforā nebija ieslēgts atļaujošais (zaļās bultas) signāls un kustība nebija atļauta.

Atsaucoties uz Latvijas APK 243.panta astoto daļu un 244.pantu, tiesa norādījusi, ka konkrētajā lietā tiesa nesaskata tādas pretrunas vai apstākļus, kas izslēgtu pārkāpuma esamību, un secināja, ka Sūdzības iesniedzēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības par lietā fiksēto pārkāpumu.

Tāpat tiesa norādījusi, ka apstāklis, ka Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumu sniedza vēlāk, nevis pārkāpuma konstatēšanas vietā, tiek vērtēts kopumā ar lietas materiāliem. Kaut arī pēc notikuma sniegtie paskaidrojumi var mazināt to objektivitāti salīdzinājumā ar paskaidrojumiem, kas sniegti uzreiz pēc notikuma, tomēr tie nezaudē pierādījuma nozīmi un tiek vērtēti kopā ar citiem pierādījumiem. Savukārt vērtējot Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumus, tiesa secinājusi, ka tie var tikt attiecināti uz subjektīvu situācijas novērtējumu, vadot transportlīdzekli.

Norādot uz Latvijas APK 248.pantu, tiesa atzinusi, ka Sākotnējā lēmumā pārkāpuma būtība ir norādīta iepriekš minētajā apjomā, lai persona, kurai administratīvā pārkāpuma protokols ir sastādīts, varētu zināt, par ko tiek saukta pie administratīvās atbildības.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējas norādīto, ka videoierakstā redzams, ka notikums fiksēts plkst.19:17, bet Sākotnējā lēmumā tas norādīts plkst.19:23, liecina par notikuma (pārkāpuma) laika neprecizitāti, tiesa atzinusi, ka šis apstāklis nav vērtējams kā tāds, kas būtiski ietekmētu Sākotnējā lēmumā fiksēto pārkāpuma aprakstu vai ietekmētu personas, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, tiesības zināt, par ko tā tiek saukta pie administratīvās atbildības.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējas norādīto, ka viņai nebija iespējas pilnībā īstenot Latvijas APK 260.panta otrajā daļā noteiktās tiesības, tiesa, atsaucoties uz Latvijas APK 260.panta otro daļu, 21.nodaļu, 262.pantu, norādījusi, ka no lietas materiāliem izriet, ka Sūdzības iesniedzējai bija zināmas Latvijas APK 260.pantā noteiktās tiesības un viņa tās varēja īstenot. Sūdzības iesniedzēja ieradās policijas iestādē kopā ar personu, kuru Iestādē norādīja kā savu aizstāvi, un iepazinās ar notikuma vietas videoierakstu. Sūdzības iesniedzēja nenoliedz, ka notikuma vietā, kad tika apturēts viņas vadītais Transportlīdzeklis, tika norādīts par konstatēto pārkāpumu, kam viņa nepiekrita un piedāvāts noskatīties notikuma videoierakstu. Savukārt, kad notikuma vietā tika norādīts par videoreģistratora atskaņošanas mazo formātu, viņai tika paskaidrots par iespēju ar videoierakstu iepazīties policijas iestādes telpās, ko Sūdzības iesniedzēja izmantoja. Līdz ar to tiesa atzina, ka lietā nepastāv tādi apstākļi, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējai noteikto sodu, tiesa atzinusi, ka par Latvijas APK 149.^{5}panta otrajā daļā paredzētu pārkāpumu Sūdzības iesniedzējai ir uzlikts naudas sods maksimālā apmērā –55 *euro*. Tiesas ieskatā, lai pārkāpējam piemērotu maksimālo soda apmēru, ir jāizvērtē visi apstākļi, kas noteic soda piemērošanas kritērijus, un maksimālais sods piemērojams tad, ja visi kritēriji soda mērķa sasniegšanai apliecina šāda soda veida un apmēra piemērošanu. Izvērtējot šos apstākļus kopumā, tiesa secināja, ka Sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda apmērs ir grozāms, nosakot to 40 *euro* apmērā. Nosakot šādu soda apmēru, tiesa atzina, ka tādējādi tiek nodrošināta gan samērīguma principa ievērošana, gan soda funkciju izpilde, tostarp, lai pārkāpējs turpmāk nepieļautu šādus pārkāpumus.

Par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2016.gada 27.maija spriedumu Sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt minēto tiesas spriedumu un izbeigt lietu. Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmās instances tiesa ir nepareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus, kas novedis pie lietas nepareizas izspriešanas.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka lietā esošais videoieraksts tika izdarīts plkst.19:17, bet protokolā ir norādīts pārkāpuma izdarīšanas laiks – plkst.19:23. Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesa ir nepareizi novērtējusi šo laika starpību kā "neprecizitāti", kura neesot vērtējama kā apstāklis, kas būtiski ietekmētu protokolā fiksēto pārkāpuma aprakstu. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka videoierakstā ir labi redzams laiks – stundas, minūtes un

sekundes, un, ņemot vērā to, ka videoieraksts tika veikts no policijas dienesta transportlīdzekļa, nevis ar stacionāro videonovērošanas iekārtu, protokola sastādīšanas brīdī šis videoieraksts bija pieejams policijas darbiniekam. Tādējādi, ja policijas darbinieks būtu sastādījis protokolu par videoierakstā fiksēto, viņš būtu norādījis protokolā atbilstošu pārkāpuma izdarīšanas laiku – plkst.19:17.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmās instances tiesa ir nepareizi konstatējusi, ka no notikuma videoieraksta redzams, ka Sūdzības iesniedzēja veica kreisā pagrieziena manevru brīdī, kad luksoforā nebija ieslēgts atļaujošais (zaļās bultas) signāls un kustība nebija atļauta, lai izdarītu kreisā pagrieziena manevru. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka videoierakstā nav redzams, kurš tajā brīdī atradās automobiļa vadītāja vietā. Arī pirmās instances tiesa spriedumā ir konstatējusi, ka notikuma vietas videoierakstā nevar konkrēti saredzēt personas, kas atrodas transportlīdzekļa salonā. Policijas darbinieka ziņojumā arī nav norādīta persona, kura vadīja transportlīdzekli plkst.19:17. Tādējādi lietā nav pierādījumu tam, ka plkst.19:17 tieši Sūdzības iesniedzēja vadīja videoierakstā redzamo transportlīdzekli.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā un izvērtējusi faktu, ka policijas darbinieka ziņojumā norādītās detaļas būtiski atšķiras no tām, kuras Sūdzības iesniedzēja norādīja savā sūdzībā, bet Iestāde nav sniegusi nekādus paskaidrojumus par šīm atšķirībām. Iestāde arī nav paskaidrojusi, kāpēc videoierakstā redzamais laiks būtiski – par 6 minūtēm, atšķiras no protokolā norādītā pārkāpuma izdarīšanas laika. Tiesa nav ņēmusi vērā, bet Iestāde nav paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ visā policijas darbinieka lēmuma pārsūdzēšanas termiņā Sūdzības iesniedzējai nebija nodrošināta iespēja iepazīties ar notikuma vietas videoierakstu. No minētā Sūdzības iesniedzēja secinājusi, ka protokolā fiksētais un videoierakstā redzamais ir divi savā starpā nesaistīti notikumi, tādēļ lietā esošo videoierakstu nevarot izmantot kā pierādījumu tam, kas ir norādīts protokolā. Tādējādi pie administratīvās atbildības tiekot saukta persona, kura nav konstatēta kā pārkāpējs, jo videoierakstā nav redzama persona, kura tajā brīdī atradās pie automobiļa stūres, ko atzinusi arī pirmās instances tiesa. Savukārt protokolā fiksētais nav uzskatāms par CSN 56.6.apakšpunkta pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, uzskata, ka Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedums atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedumā dotajam apstākļu un lietā esošo pierādījumu novērtējumam, secinot, ka pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs. Līdz ar to apelācijas instances tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{22}pantu, 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam, sprieduma argumentācijai un uzskata, ka nav nepieciešams vēlreiz atkārtot faktus un analizēt atzinumus šajā nolēmumā. Pirmās instances tiesas pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā ir norādījusi uz apstākļiem, kāpēc pirmās instances tiesas spriedums, viņasprāt, ir nepamatots un atceļams, taču apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība tomēr nesatur tādus jaunus un būtiskus faktus, kas jau nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā un kas pamatotu šī nolēmuma atcelšanu.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu*).

Iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa konstatē, ka tie daļēji jau ir tikuši vērtēti, izskatot lietu Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā. Kā norādīts iepriekš apelācijas instances tiesa piekrīt iepriekš izklāstītajiem secinājumiem un neatkārto pirmās instances tiesas spriedumā ietverto faktu un apstākļu vērtējumu. Tajā pašā laikā, lai sniegtu atbildi uz Sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā norādītajiem un vēl neatbildētajiem jautājumiem, apelācijas instances tiesa izvērtē tos Sūdzības iesniedzējas argumentus, kas no jauna iekļauti viņas iesniegtajā apelācijas sūdzībā un nav tikuši vērtēti Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Norādot uz pirmās instances tiesas taisītā sprieduma nepamatotību, Sūdzības iesniedzēja paudusi, ka pirmās instances tiesa neesot pilnīgi un objektīvi izvērtējusi visus lietas faktiskos apstākļus.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pirmās instances tiesas spriedumā ir sniegts pietiekošs lietas materiālu vērtējums, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukta pie administratīvās atbildības. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Fakts, ka Sūdzības iesniedzēja pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot viņas veiktās darbības un lietā esošos pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Tāpat Sūdzības iesniedzēja, ņemot vērā laika starpību starp videoieraksta izdarīšanu plkst.19:17 un Sākotnējā lēmumā norādīto pārkāpuma izdarīšanas laiku plkst.19:23, kā arī apstākli, ka videoierakstā nav redzama persona, kura tajā brīdī atradās pie automobiļa stūres, secinājusi, ka lietā nav pierādījumu tam, ka plkst.19:17 tieši Sūdzības iesniedzēja vadījusi videoierakstā redzamo transportlīdzekli.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošo videoierakstu, apelācijas instances tiesa konstatē, ka tajā tiešām nevar redzēt, ka tieši Sūdzības iesniedzēja ir Transportlīdzekļa vadītāja. Taču apelācijas instances tiesa minēto videoierakstu vērtē kopumā ar citiem administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem pierādījumiem.

Proti, apelācijas instances tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzēja ne Sākotnējā lēmumā, ne Iestādei adresētajā 2015.gada 12.septembra sūdzībā, ne tiesai adresētajā 2015.gada 4.novembra sūdzībā nav apstrīdējusi to, ka tieši viņa ir bijusi Transportlīdzekļa vadītāja Sākotnējā lēmumā norādītajā laikā

un vietā. Turklāt apelācijas instances tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzēja gan Iestādei adresētajā 2015.gada 12.septembra sūdzībā, gan tiesai adresētajā 2015.gada 4.novembra sūdzībā ir sniegusi savu vērtējumu viņas kā Transportlīdzekļa vadītājas veiktajām darbībām, kuras, vēl jo vairāk, var apstiprināt Transportlīdzekļa īpašnieks, kurš tajā brīdī atradies Transportlīdzeklī.

Tāpat apelācijas instances tiesa konstatē, ka no administratīvā pārkāpuma lietā esošā policijas darbinieka ziņojuma izriet, ka Transportlīdzekli vadījusi sieviete, kurai notikuma vietā tika sastādīts Sākotnējais lēmums. Tāpat no Sākotnējā lēmuma izriet, ka lēmums sastādīts tieši Sūdzības iesniedzējai.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka policijas darbinieks būtu rīkojies, pārkāpjot savas dienesta pilnvaras attiecībā pret Sūdzības iesniedzēju, kā arī neatrada lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieks būtu personīgi ieinteresēts noformēt Sūdzības iesniedzējai Sākotnējo lēmumu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa Sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā iepriekš minēto apgalvojumu uzskata par neatbilstošu lietā konstatētajiem apstākļiem un vērtē to kā vēlēšanos izvairīties no administratīvās atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ iesniegtā apelācijas sūdzība būtu apmierināma, Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.maija spriedumu atstāt negrozītu, bet apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese D.Kalniņa

Tiesnese I.L.Zemīte